

van szó – hiszen láthatjuk, hogy itt az oltásnak miféle sikere van. **Végül Rózsa Péter virágoskúti biogazda válasza arra a kérdésemre, hogy mi hozta ide ilyen mesziről a Hortobágy túlsó végéről:** „Az az érzés, meg az a tudat, amit ez a hely ad az országnak, a Kárpát-medencének, a hazának, hogy ilyen teremtő emberek, mint Kovács Gyula és mindazok, akik itt körbeveszik őt igazak és emelik ezt a kultúrát, hogy saját magunkból kitelik minden gazdagságunk. Nem kell külső segítség. Egy lényeges dolog van, hogy fel kell emeljük az ülepünket és kezdjünk el dolgozni. Akkor nem kell napi nyolc órát munkában lennünk, hanem Isten ingyen kegyelméből mindaz megadatik nekünk, hogy a jövő generációknak örököül hagyjuk azt a kultúrát, ami nemcsak a gyümölcsészet, hanem a népdal, anyanyelv és minden más kötődés, amit nem lehet máshol megtanulni, mert ez ideköt bennünket. Mert fel kell ismerni, hogy az embert a munka tette emberré és a munkanélkültség emberteleníti el.” Magam is tanultam oltani. Íme, egy már meg is eredt csereszegi mézes cseresznye oltvány a jövőnek ültetve kertünkben.

Származásáról annyit tudni, hogy Villási Pál a keszthelyi gazdasági tanintézet egykori főkertésze az 1880. évek táján találta a Keszthely melletti Csereszegi szőlőhegyen, mint termőfát. Merthogy ilyen az, amikor a Természet igazítja a géneket a termőhelyhez s nem a géntechnológusok igyekeznek a profitvarázs bővületében egyen ízlésű fogyasztókká nevelni az unokáinkat. És hogy a böjti szelekkel se maradjak adós, ezt olvastam a világhálón. Ide másolom, mielőtt ebből is valamilyen érdeket szolgáló ideológia magyarázat születne: „Népies megfigyelésen alapul a "böjti szelek" kifejezés, hiszen a csillagászati tavasz kezdetén gyakran alakul át gyökeresen Közép-Európa időjárása. A téli félév nyugodt, úgy ahogy kiszámítható időjárását okozó anticiklonok megszűnnek és az egyre erősebb napsugárzás hatására teret nyernek az atlanti térségből hűvös, paradís levegőt nagy sebességgel szállító mérsékelt övi ciklonok. Ezek frontjai okoznak változókéony, gyakran szeles időt. Kijelenthető tehát, hogy a tavasz érkezését már nem csak a naptár jelzi.” Amikor ezt írták, még lehet, hogy érdemes volt a tavaszi teendőket naptár szerint beosztani, no de ebben a klímaváltozásra hangolt világunkban már jobb, ha kimegyünk a kertbe körülnézni. Ki is mentem az oltványt meglocsolni április 7-én, amikor 27 C°-ot mutatott a hőmérő.

MÁTÉ-TÓTH ANDRÁS

ZUG...

Visszahúzódni, keresni egy olyan zugot, ahol megtámaszthatom a hátamat. Ahol félhomály van, éppen csak annyira látni, hogy a könyvembe, amit ölemben nyugtatok, bele-bele pillanthassak. Befészkelődni a biztonságos sarokba, nyugodtan kinyújtani a lábamat és csak úgy lenni, engedve lenni.

Éppen most, amikor a reflektorok szemembe világítanak, amikor zaj vesz körül, s dolgaim szekere lejtmenetben, lendülettel zötyög. Minden a legnagyobb rendben van. Egészség, munka, család, haverok – kipörgetem ajkamon, a szavak mögé nem gondolva semmit, csak kifejezve élményünket és reményünket: „minden ok”.

Sok éven át szembeállító módban gondolkodtam és beszéltem. Mondataim libikókája „de”, „azonban”, „viszont” kötőszavakon billegett. Fent legyen, ami még nincs, lába kalimpálgjon, s lekerüljön a súlyosabb jelen, talpát szilárd talajra tapasztva. Túljutni a jelenen, hátat fordítva neki a jövő, az „egészen más” ígézetében és reményében.

Úgy tűnik ez a beszédmód mára egészen elálátalánosult. Egykor bátorság volt „de”-t mondani, megtagadni a jelent, mára szokássá, sőt divattá lett. Egykor táborba volt bennünket a „de”, ma magányosok tömege él háttal fordulva mindennek és mindenkinek, saját magát a teljes függetlenség ábrándjával keresve.

Miért is csodálkozunk az elégedetlenek kockázatmentes rutindacán? A remény magasra korbácsolt hullámairól a kilátástalanság mélyébe zuhant lélekvesztőkön levegőbe csapkodnak az evezők. Egyszerű kép, drámai, és láthatóan alkalmas kesergőre hangolni és átkokat szórni földi és égi hatalmakra.

Másik képet, másik keretet keresek. Az érdekel, ami világunk berendezkedésének éles sarkú bútorai között a tér. Nem annyira a futamok bravúrja, hanem a szünetek ihlete ragad magával. Az igenek és nemek világos és zárt viszonyai között a talánok és esetlegék résein igyekszem kémlelni.

Csak ne a láthatót, hanem a láthatatlant! A kérges külvilág csak belülről érthető. A jelen drámáját nem megtagadni, hanem megélni szeretném, mélyére kerülni a halálos örvénynek, elmerülni a szenvedés szenvedélyében. Mint a futó, aki megértette, az időt nem hagyhatja maga mögött.

Már kimondtam szavaim, messzire kiáltottam őket. Távoli pusztákba szállt a szó, hegyeken-bérceken át száguldott, keresztül a nagy vízen, míg észrevétlen körbeért a bolygón, s hátulról érintette tarkómat. Az idegen ismerős, az elfelejtett emlékezet visszatért. Halkan érkezett, mert hosszan kívánt maradni.

Elég legyen, testeim és véreim! Hagyjuk a fontoskodást, a jelentős szavakat, átfogó belátásokat. Ide gyűljetek velem, közös zugunk védett homályába. Már nem kell szólnunk, csak végig simítjuk sajtó tagjaink.